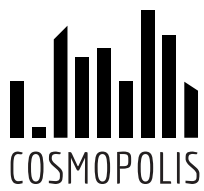

KENDALL RYANOVÁ

*Elegantní
hřích*

EROTICKÁ TRILOGIE Z PROSTŘEDÍ MÓDNÍHO PRŮMYSLU

KENDALL RYANOVÁ

*Elegantní
hřích*

EROTICKÁ TRILOGIE Z PROSTŘEDÍ MÓDNÍHO PRŮMYSLU

Kendall Ryanová

Elegantní hřích

Vášeň ve znamení módy

Pro mé největší fanoušky, prarodiče Roye a Isie.

Váš příběh plný lásky začal ve Skotsku roku 1951 a obstál
ve zkoušce času.

Navždy vás budu milovat.

Chybíš mi, dědo.

Občas víme, že bychom neměli, a to je přesně ten důvod, proč to uděláme.

- neznámý autor

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

WORKING IT

Copyright © 2014 by Kendall Ryan

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

Z anglického originálu *Working It*, vydaného v roce 2014 v nakladatelství Atria Books, A Division of Simon & Schuster, Inc., přeložila Kristýna Vítková
Odpovědná redaktorka Hana Netušilová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Jakub Karman, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS v Praze roku 2015 jako svou 6067. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5898-5 (ePub)

ISBN 978-80-247-5897-8 (pdf)

ISBN 978-80-247-5603-5 (print)

Slovo autorky

Původně jsem neměla v plánu tuto knihu napsat z dvojího pohledu. Nejprve jsem ji napsala čistě z Emminy perspektivy. Jenže Ben nechtěl sklapnout. Neustále jsem v hlavě slyšela jeho hlas, a tak jsem to nakonec vzdala a přenechala mu kus místa na slunci tím, že jsem do příběhu dodala jeho pohled na věc. Původně jsem to tak nezamýšlela a možná je to trochu nekonvenční, ale když Ben řekne, abych něco udělala, snažím se být hodná holka a poslechnout ho. Umí být velmi přesvědčivý. Však uvidíte.

Prolog

Současnost

Od chvíle, kdy jsem ho naposledy viděla, uplynul měsíc, ale moje tělo stejně reagovalo, jakmile se vyskytl někde poblíž. Začala mě brnět kůže vzadu na krku a pažemi jsem si bezmyšlenkovitě objala trup, jako bych se připravovala na to, že se rozpadnu na milion kousků.

Ohlédla jsem se přes rameno a spatřila Bena Shawa, jak si to rázuje prosklenými dveřmi s kufrem v ruce a vypadá u toho naprosto úžasně. Bodlo mě u srdce.

Do mysli se mi vloudily dávno zapomenuté vzpomínky. Jeho velké dlaně s roztaženými prsty položené na mých bocích, plné rty štípající mě do krku..., nemravnosti, které mi šeptal do ucha. Způsob, jakým se jeho nádherná ústa roztáhla do toho líného úsměvu, když jsem se ho pokoušela odmítnout. Mé srdce, třebaže naprosto zlomené, tlouklo jenom pro něj. Ruce ho bolestně toužily svírat v náruči; tělo prahlo po tom uvelebit se vedle něj. A nebyla jediná zatracená věc, kterou bych s tím mohla udělat.

Minulý měsíc jsem odešla z práce a odletěla z New Yorku zpátky domů, do pohodlí a bezpečí Tennessee. A teď stojím venku na LaGuardia, jednom z nejrušnějších světových letišť, a řítím se

do náruče toho, před kým jsem utekla. Ale Ben, s tou svou sebejistotou chůzí, si mě zatím ještě nevšiml.

Odtrhla jsem od něj oči a zaměřila se na to, jak se odsud kčertu co nejrychleji dostat. Došla jsem k okraji chodníku a doufala, že si mě Ben nevšimne. Luskla jsem prsty a pokusila se upoutat pozornost taxikáře. Projel kolem, jako kdybych vůbec neexistovala. *Zatracení newyorští taxikáři*. Když jsem se otočila zpátky, Ben zrovna pohledem prohledával řadu stojících aut. Stála jsem jen kousek od něj a on si mě pořád nevšiml. Zaplavila mě náraz bolest i úleva. Sevřela jsem paže kolem svého těla pevněji, ačkoliv už jsem byla téměř na pokraji zhroucení.

„Emmy...“, dolehl ke mně dobře známý, hluboký hlas, který mi roztřásl kolena a způsobil uzel na žaludku. Zavřela jsem oči.

Jak se opovažuje mít tu drzost na mě mluvit? O tohle právo už před nějakou dobou přišel. Pro takové, co zbouchnou jinou ženskou, by mělo být v pekle vyhrazené zvláštní místo. Zvedla jsem ruku a mávla na projíždějící taxi. Ech. Bez úspěchu.

„Emmy, počkej.“ Zrušil vzdálenost mezi námi a natáhl se ke mně.

Nesahej na mě. Ucukla jsem z jeho dosahu. Nedokázala bych snést pocit z jeho hřejivých prstů dotýkajících se mé pokožky. Vyvolalo by to příliš mnoho vzpomínek, na které jsem se usilovně pokoušela zapomenout. Sledovala jsem projíždějící auto, neschopná podívat se mu do tváře.

„Jak se má dítě?“ Neodolala jsem tomu, abych se nezeptala; a ani jsem si nedokázala odpustit ten hořký tón.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak těžce polkl a zastrčil ruce do kapes. „Měli bychom si promluvit, Emmy.“

„Nemám, co bych ti řekla.“

„No, já ano. Je tu pár věcí, které bys měla vědět.“

Co může být tak strašně důležitého?

Otočila jsem se, abych se mu postavila, a přitom jsem ho švihla culíkem do tváře. Pod očima měl tmavé kruhy. Vypadal příšerně. Jeho nespavost byla očividně zpět a v plné síle. Jednou mi prozradil, že spánek po mém boku byla jediná věc, která ji držela na uzdě. Na okamžik jsem zavřela oči, ale vzpomínky odmítaly zůstat vpozdálí. Do podvědomí se mi vkradly myšlenky na jeho rozpálené tělo propletené s mým, na způsob, jakým mumlal ze spaní, a na ten pocit z jeho rtů, když mě líbaly na tom citlivém místěčku vzadu na krku.

Zvedl se mi žaludek. *Drž se, Emmy.* Abych se ubránila horkým slzám, které hrozily, že mi vytrysknou z očí, zhluboka jsem se rozřeseně nadechla.

Tenhle vysoký, nádherný muž si zcela podmaňoval mé smysly. Stál tu a kolem něj se vznášela taková autorita, že jsem musela doslova fyzicky překonávat přitažlivost, která mě nutila skočit mu do náruče. Ani po takové době mé tělo nezapomnělo na jedinou věc.

Nemohla jsem uvěřit, že jsem si kdysi myslela, že by mohl být můj. Při pohledu do těch zářivých, oříškově hnědých očí, rámovaných dlouhými řasami, mě zasáhlo tisíc různých emocí. Přesvědčila jsem samu sebe, že si je jen představuju – ten způsob, jakým mi viděl přímo do nitra, jeho čistou mužnou vůni, proti které jsem byla bezbranná, cukání prstů, když se po mně natahoval.

Najednou jsem byla mimo, přemožená pocity a šířaná hlubokou touhou, která mě zcela ovládala. A vždycky bude. Milovala jsem ho. Milovala jsem ho každým vláknem svého bytí. Nebylo možné na toho muže nemyslet. A stálo mě příliš mnoho sil se na něj dívat; bylo to jako zírat přímo do slunce. Zamrkala jsem a sklopila pohled ke špinavé zemi. Potřebovala jsem alespoň chvíli, abych se dala dohromady.

„Prosím. Mám tady řidiče.“ Mávl rukou směrem k čekajícímu černému sedanu zaparkovanému u chodníku. „Nech mě tě odvézt domů a vysvětlit ti to.“ Ben zvedl kufr, který jsem měla položený u nohou, a podíval se na mě těma zářivýma očima.

Cítila jsem, jak moje odhodlání polevuje a mizí kdesi v dáli. Tohle byl důvod, proč jsem odešla, proč jsem mu nezvedala telefon. Chystal se mi říct, že ji nemiluje a že to byl celé jenom hrozný omyl. Bůh pomoz mému zlomenému srdci, sežrala bych mu to i s navijákem. Jenže se moc dobře znám a vím, že bych nezvládla žít v jejím stínu a s vědomím, že mají společnou minulost. Ale protože jsem byla slušná jižanská holka (nebo jsem jenom prahla po veškeré bolesti), následovala jsem Bena k autu a nasedla.

1. kapitola

O čtyři měsíce dříve

Proklínala jsem svůj šatník a vytáhla z něj námořnický modrou pouzdrovou sukni a béžovou hedvábnou halenku. A i když jsem už měla oboje začátkem týdne jednou na sobě, moje možnosti byly omezené. Jen co dostanu první výplatu, hodlám ji vyhodit za oblečení. Tedy pokud v té práci zůstanu. Neměla jsem ponětí, který konec je pravděpodobnější – jestli mě vyhodí, nebo dám výpověď. Uplynulé dva týdny jsem strávila v newyorské centrále Status Model Management. V srdci jsem venkovská holka a tahle zkušenost se ukázala jako kolosální katastrofa, ale přinejmenším výplata bude stát za to. Pokud tam tedy vydržím.

Zastrčila jsem si halenku do sukně a zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle. Ech. Nafouklá jako balon. Prohrabala jsem vrchní zásuvku u prádelníku a vytáhla stahovací kalhotky. Rychle jsem si je oblékla pod sukni a celou tu dobu jsem hlasitě nadávala. *Bože, tyhle věci jsou hrozný.* Rozpustila jsem si dlouhé hnědé vlasy a nechala je volně padat na ramena. Za hezké vlasy vděčím mámě. V rychlosti jsem si nanesla korektor na kruhy pod očima a rty přejela leskem. Hotovo. O hodně lepší. Ustoupila jsem o krok zpátky a naposledy

pohlédla do zrcadla. Nebylo to tak špatné. Do supermodelky jsem měla daleko, ale vypadala jsem slušně. Podívala jsem se na hodinky. *Do hajzlu! Jdu fakt pozdě.*

Nazula jsem si svoje jediné lodičky tělové barvy, které jsem nosila úplně ke všemu, a doklopýtala ke dveřím. S tou přiléhavou sukní těsně obepínající kolena a s těma zatracenýma stahovacíma kalhotkama, co mi škrtily krevní oběh, bude dneska chůze doslova výzvou. Rychle jsem popadla krabičku s muffiny, které jsem upekla včera večer jako projev dobré vůle pro svoji novou šéfovou a kolegyni, a zabouchla za sebou dveře od bytu.

Vyšla jsem na rušnou ulici a kotníky mi ovanul teplý červencový vánek, zatímco kolem burácel zástup žlutých taxíků. Na nos mi zaútočil pach výfukových plynů, čpavé moči a vůně teplého chleba. Když jsem procházela kolem stánku s hot dogy, prodavač se na mě usmál. A jak jsem přecházela ulici, málem mě srazil poslíček na kole, který se proplétal provozem. V dálce se tyčila budova Met-Life. Náhle mě zaplavil obrovský stesk po domově. Tohle místo se Tennessee vůbec nepodobalo.

I přesto, že jsem tu už několik týdnů žila, jsem pořád nechápala, jak by tenhle newyorský kravál mohl být něco, na co bych si zvykla. Některé dny jsem uvažovala nad tím, že jsem si ukousla větší sousto, než vůbec dokážu sníst, ale pořád jsem kráčela vpřed, pěkně jednou nohou za druhou.

Když jsem i se svou krabičkou muffinů dorazila do práce, bylo už vážně pozdě. Pár lidí zvedlo hlavu, jak jsem uháněla, co mi podpatky bořící se do plyšového koberce dovolily, ke svému stolu výkonné asistentky, který stál přímo před kanceláří šéfky. Cestou jsem přemýšlela, jestli to moje srdce v necelých třiaadvaceti prostě nevzdá.

Zaplavil mě těžký pach kůže doprovázený exotickou vůní květin, až jsem musela potlačit kýchnutí. Budova agentury byla mo-

derní, s tlustými neprůhlednými skly a ocelovou konstrukcí, a vypadala velmi elegantně a vyspěle. Dvacáté poschodí poskytovalo nádherný výhled na vzdálený Central Park. Milovala jsem pohled na ty zelené vršky stromů. Nikdy bych nevěřila, že mi budou chybět stromy, ale New York to dokázal.

Pracovní desku jsem měla pokrytou přinejmenším tuctem lepicích papírků a na každém z nich byl téměř nečitelný vzkaz napsaný Fioniným škrabopisem. *Sakra*. Evidentně už byla nějakou dobu v práci. Proč dávala přednost naší vzájemné komunikaci výhradně prostřednictvím žlutých papírků, jsem nepochopila. Nikdy mi neposlala e-mail, buď na mě zaječela z kanceláře, nebo to načmárala na lepicí papírek, když jsem nebyla nikde poblíž. Moje práce byla rozluštit jejich význam. Odlepila jsem ze stolu první z nich a ten zněl naprosto jasně. Stálo na něm: *Zavolej sem Bena*.

Dosedla jsem do křesla a začala rovnat její vzkazy pro případ, že bych se k některému z nich potřebovala později vrátit. Přesunula jsem jeden, který byl podle všeho napsaný hieroglyfickým písmem, do plastových desek a pak jsem se začala zabývat tím zbytkem. Jako první ze všeho jsem se snažila přijít na to, kterého Bena myslela. Zkontrolovala jsem adresář a zjistila, že tu máme tři Beny. Dva z nich už několik měsíců nedostali žádnou zakázku, takže jsem se vylučovací metodou dobrala k tomu, že nejspíš myslela Bena Shawa, jednoho z našich nejúspěšnějších modelů. Nadechla jsem se a vytočila jeho číslo.

„Ano,“ ozval se hluboký hlas.

„Ehm, ahoj. Tady je Emmy Clarková ze Status Model. Fiona by vás ráda dnes viděla.“

„Dobře.“ Zněl lehce popuzeně. „V kolik?“

Otevřela jsem její kalendář a v tichosti proklínala sama sebe, že jsem si to nepřipravila předem. Počítač díkybohu spolupracoval

a já to tak mohla rychle najít. Měla volno celé dopoledne. „Kdykoliv před obědem to bude v pořádku.“

„Jistě,“ odpověděl. „Stavím se později dopoledne.“ Bez rozloučení zavěsil.

Povzdechla jsem si a odložila telefon na stůl. Fajn. Úkol číslo jedna splněn. To nebylo tak špatné.

Teď se postarat o pár e-mailů, které od včerejška dorazily. Líbilo se mi být zasvěcená do vnitřního chodu modelingové agentury a Status Model Management byla jedna z nejlepších v New Yorku. Často vyhrávala i sedmimístné smlouvy s předními inzerenty – což s sebou neslo zástup neokoukaných tváří, nedočkavých splnit jakoukoliv touhu, kterou si vymyslí. Ačkoliv zvláštní bylo, že Fiona, moje šéfová a ředitelka téhle agentury, zastupovala pouze mužské modely. Byla široce známá tím, že si nevede moc dobře při spolupráci se ženami. Jednou pronesla, že je to na ni příliš mnoho estrogenu nebo tak něco.

Jako Fionina asistentka jsem měla v popisu práce starat se o firmní databázi modelů a předkládat jí k jednotlivým zakázkám jejich užší výběr i s podrobnými informacemi. Požadavky byly různé, od určitého vzhledu, barvy vlasů, barvy očí až po výšku a váhu, a já se probírala složkami, abych našla ty pravé krasavce, vhodné pro tuto práci. Pak jsem jí poslala jejich portréty a složky, aby je mohla schválit. Tahle pozice měla rozhodně své výhody. Zírání na šťavnatá mužská těla byla jednou z nich. Jsem snad kvůli tomu povrchní? Ne, nemyslím. Před tímhle vším jsem měla hromadu příšerných zaměstnání a ještě příšernějších vztahů. Pokud jsem chtěla být celý den obklopená naprosto nedosažitelnými nádhernými muži, bylo to moje osudem dané právo. A dostávat za to zapláceno – ano, prosím. Kde to mám podepsat?

Měla jsem v popisu práce vědět o každém z modelů všechny detaily. Ty mi pomáhaly rozhodnout, který z nich je ten správný typ

pro konkrétní práci – editorial, móda, fitness, životní styl –, než jsem jejich karty předala Fioně. Opravňovalo mě to znát intimní věci o pár stovkách mladých mužů, se kterými jsme spolupracovali. Jejich velikost bot, osobní rozmary, a dokonce i tak málo známá fakta, jako že Nico nemůže pracovat se Sebastianem, protože si spolu jednou vyrazili na rande a nedopadlo to moc dobře. Nebo že Leo má fobii z čehokoliv nadýchaného a nemůže se vyskytovat poblíž tylu nebo peří.

Taky jsem musela zajistit, že na place poběží všechno hladce, a mnohokrát to byli samotní fotografové, kdo byl horší než modelové – vybíraví a věčně naštvaní, s tendencí ponižovat své objekty, když nepořídili takové záběry, které chtěli. Už jsem pochopila, že součástí mé práce bude vystupovat jako prostředník, který pomáhá udržet věci v klidu a zjistí všechny fotografovy požadavky, které pak následně vysvětlí našim modelům.

Jasně že moje největší pracovní výzva spočívala v tom, vypořádat se s Fionou Stoneovou, zarytou Britkou a ultrajízlivou ředitelkou Status Model. Opravdový ohrožený druh. Ve svém věku někde mezi třiceti a čtyřiceti lety byla neskutečně krásná a mezi všechny ty nádherné lidi, kteří pracovali v agentuře, perfektně zapadala. V obchodních věcech byla neuvěřitelně chytrá, ale co se týče sociálního citění a slušnosti, připomínala slona v porcelánu. Byla prohnaná, přesvědčivá a nejvíc ze všeho bezcitná. Za své modely vyjednávala tvrdě, často pro ně získala vyšší honoráře a lepší smlouvy, než bylo běžné. Ale vládla železnou rukou, i když s perfektní manikúrou. A já měla to potěšení potýkat se s ní den co den. Mám fakt štěstí.

Můj malý pracovní stůl stál přímo před její kanceláří. Kdykoliv mohla v tom svém bezchybném království z rudé kůže zvednout hlavu a viděla mi přímo na monitor a všechno, na co jsem se v tu

chvíli koukala. Takže nějaké nakupování na internetu, Facebook nebo soukromé e-maily bylo jedno velké ne.

Blahopřála jsem si, že nejsem recepční nebo jedna z produkčních asistentek. Zdálo se, že ty jsou na tom ještě hůř než já. Ne, já jsem skončila jako výkonná asistentka – hurá! Když jsem si vzpomněla, jak jsem se tu první den mezi všemi těmi opálenými a vymóděnými ženami, co tu pracovaly, strašně styděla, zvedla jsem oči v sloup. Vůbec jsem netušila, že práce pro Fionu se ukáže jako zvláštní druh mučení. Zkritizovala mi úplně všechno – od hnědých vlasů přes neexistující módní vkus až po můj jižanský přízvuk.

Můj první páteční večer v New Yorku jsem šla s Gunnarem a několika dalšími asistenty ven. Ujistil mě, že Fiona ke mně žádnou nenávist necítí, ten ostrý jazyk je prý její součástí. A očividně už jsem vydržela déle než tři její předchozí asistenti dohromady. Gunnar byl osobní asistent a občas s Fionou také pracoval, takže věděl, o čem mluvím. Potom, co mě tak hezky povzbudil, jsem přesvědčila samu sebe, že se dokážu postavit čemukoliv. Vyhraju nad ní. Uspěju tam, kde ostatní selhali. Nepřipadá v úvahu, že bych to vzdala a odplížila se s ocasem staženým mezi nohama. Ne, madam. Tohle byla moje první skutečná práce a ještě k tomu v New Yorku. Zvládnou to. A s příslibem, že se brzy podíváme do Paříže a Milána, jsem chtěla, aby to fungovalo. U nás doma nikdo takovou příležitost nedostal. Byla bych blbá, kdybych s tím praštila jenom proto, že nemám ráda svoji šéfovou.

K uším mi jako siréna dolehl Fionin britský přízvuk. „Přestaň slintat nad tím klukem a dotáhni sem ten svůj zadek.“

Sakra! Na monitoru mi nečinně svítila fotka polonahého modela. Ups. Dovlekla jsem svoje v sukni přiškrčené já do Fioniny kanceláře. Její oblečení bylo bezchybné, tak jako vždycky, šaty od Versa-